

Sygn. akt III KK 389/11

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 27 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy – Izba Karna w składzie:

Przewodniczący SSN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 czerwca 2012 r.,

sprawy **D. S.**

skazanego z art. 278 § 1 i inne k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 14 czerwca 2011 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego

z dnia 22 lutego 2011 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwalnia skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. Ś.Kancelaria Adwokacka 442,80 zł (czteryście czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) w tym 23% podatku VAT wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 14 czerwca 2011 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 22 lutego 2011 r., którym D. S. został skazany za przestępstwo zakwalifikowane z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego wniósł jego obrońca i zarzucając „rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., wynikające z podzielenia przez Sąd Okręgowy całkowicie dowolnych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji w kwestii uczestnictwa skazanego D. S. w popełnieniu przypisanego mu w pkt II wyroku Sądu I instancji czynu”, a także „art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k., wobec jedynie ogólnikowego odniesienia się co do zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych”, wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o uznanie jej za oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., i jako taka została oddalona, natomiast skazany został zwolnionych od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., art. 636 § 1 k.p.k. i art. 518 k.p.k.

Wniesiona w tej sprawie apelacja, w istocie, stanowi powtórzenie zarzutów apelacji i nie wykazując błędności stanowiska Sądu Okręgowego zaprezentowanego w uzasadnieniu jego orzeczenia, przedstawia własną ocenę dowodów przeprowadzonych w tej sprawie przez Sąd Rejonowy. Natomiast

zarzut obrazy przez Sąd odwoławczy przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. jest oczywiście chybiony. Sąd ten syntetycznie, ale w wystarczającym zakresie, ustosunkował się do wszystkich zarzutów apelacji, wskazując dlaczego akceptuje ocenę dowodów i ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji. Ponownie dokonał oceny wyjaśnień współoskarżonej, zeznań pokrzywdzonego i zeznań świadka M. S., przekonująco wywodząc, dlaczego zaaprobował stanowisko co do tych dowodów Sądu Rejonowego.

Sporządzenie i wniesienie w tej sprawie kasacji przez obrońcę z urzędu, uzasadniało zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz należnego wynagrodzenia.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.